

Nhập vai cô Tấm kể chuyện đời mình

Author : Thu Trang

Đề bài: Nhập vai cô Tấm kể chuyện đời mình.

Bài làm

Tôi tên là Tấm, sống cùng cha mẹ ở một làng quê nhỏ. Mẹ mất sớm, cha tôi ở vậy được hơn một năm thì đi bước nữa. Dì ghẻ của tôi sinh thêm cho cha một người con gái, đặt tên là Cám. Khi tôi vừa tròn mười sáu thì cha tôi qua đời. Tôi chỉ còn dì ghẻ là chỗ nương tựa, vậy mà.

Dì ghẻ rất ghét tôi nên mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều đổ giao hết cho tôi. Chăn trâu, cấy lúa, xay thóc, giã gạo... vừa xong việc này dì bắt làm ngay việc khác. Trong khi Cám - em gái tôi thì được rong chơi cả ngày.

Một hôm, dì ghẻ gọi hai chúng tôi lại và bảo: “Sáng nay hai đứa ra đồng mò tép, Đứa nào bắt được đầy giỏ, ta sẽ thưởng cho cái yếm đào!” Yếm đào là vật tôi mong ước bấy lâu nên chẳng ngại vất vả, tôi lội xuống ruộng, hì hục mò. Còn Cám thì không quen công việc nên cứ nhõn nhõn rong chơi, hái hoa bắt bướm. Mặt trời lên cao thì giỏ của tôi đã gần đầy tép. Tôi mừng vì thành quả lao động của mình liền rửa chân tay rồi lên bờ ngồi nghỉ. Bỗng Cám đến gần bảo: “Chị Tấm ơi chị Tấm! Đầu chị lấm, chị hụp cho sâu, kéo về mẹ mắng”. Thấy Cám quan tâm tới mình, tôi tưởng thật, bèn lội xuống gội đầu thật kĩ.

Gội xong, tôi lên bờ thì chẳng thấy Cám đâu, chỉ có chiếc giỏ của tôi nằm lẩn lốc bên vệ cỏ. Tôi mở ra xem, trong giỏ rỗng không. Thì ra Cám đã lừa để trút hết giỏ tép của tôi, mang về nhà trước. Vừa giận, vừa tủi thân, tôi ôm mặt khóc. Bỗng có một giọng nói trầm ấm vang lên: “ Vì sao cháu khóc?”. Tôi ngược lên nhìn, trước mặt tôi, Bụt hiện từ hiện ra giữa một vầng hào quang. Tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện, Bụt ân cần bảo: “Con xem kĩ lại trong giỏ có còn sót con tép nào không!”. Tôi nghe lời Bụt, nhìn vào thì thấy một con cá bống. Bụt dặn tôi đem con cá bống ấy về thả xuống giếng, mỗi ngày bớt một bát cơm để nuôi nó. Mỗi lần cho ăn thì gọi bống bằng câu:

“ Bống bống bang bang,

Lên ăn cơm vàng cơm bạc nhà ta,

Chớ ăn cơm hẩm cháo hoa nhà người”.

Tôi về nhà làm theo lời Bụt. Lần nào Bống cũng ngoi lên mặt nước, ăn hết những hạt cơm mà tôi rắc xuống. Từ đó, cá Bống trở thành bạn tri kỉ của tôi. Theo thời gian, Bống ngày một lớn lên trông thấy. Nhưng tôi thật sơ hở vì để mẹ con dì ghẻ bắt gặ tôi cho Bống ăn. Đến tối, dì ghẻ bảo tôi: “Con ơi con! Làng đã bắt đầu cấm đồng rồi đấy. Mai con đi chăn trâu phải chăn đồng xa, chớ chăn đồng nhà, làng bắt mất trâu”. Tôi vâng lời, sáng hôm sau dẫn trâu đi

ăn cỏ thật xa. Đâu biết rằng ở nhà, Cám bắt chước tôi gọi Bống, Khi Bống ngoi lên thì bị dì ghẻ chực sẵn, bắt làm thịt.

Đến chiều, tôi dắt trâu về. Như mọi ngày, ăn xong tôi lại giấu cơm đem ra cho bống. Nhưng gọi mãi, gọi mãi mà chẳng thấy bống đâu. Chỉ có một cục máu đỏ tươi nổi lên mặt nước. Tôi lại òa khóc. Bụt hiện lên hỏi: “Làm sao con khóc?”. Tôi kể sự tình cho Bụt nghe, Bụt bảo: “Con bống của con đã bị người ta ăn thịt mất rồi. Thôi, con hãy nín đi rồi tìm nhặt lấy xương nó, kiếm bốn cái lọ bỏ vào, đem chôn dưới bốn chân giường con nằm”. Tôi vâng lời Bụt, tìm khắp xó vườn, góc sân nhưng không thấy gì cả. Rồi một con gà cất tiếng: “Cục ta cục tác! Cho ta nắm thóc, ta bới xương cho!”. Tôi lấy nắm thóc ném cho gà. Gà chạy vào bới đồng tro bếp một lúc thì tìm thấy xương bống. Tôi nhặt bỏ vào bốn chiếc lọ nhỏ, chôn dưới bốn chân giường đúng như lời Bụt dặn.

Xuân về trên quê hương, cảnh vật tươi đẹp đầy sức sống. Nhà vua mở hội. Mọi người ăn mặc đẹp đẽ, nô nức rủ nhau đi xem. Mẹ con dì ghẻ cũng sắm sửa quần áo háo hức đi trẩy hội. Thấy tôi cũng muốn đi, dì ghẻ nguýt dài rồi dì lấy một đấu gạo trộn lẫn với một đấu thóc và bảo: “Hãy nhặt cho xong chỗ gạo này rồi muốn đi đâu thì đi. Nhớ nhặt cho sạch, tao về mà không có gạo thổi cơm là tao đánh đó!”. Nói xong, hai mẹ con Cám đi xem hội. Tôi muốn đi xem lắm nhưng sợ bị đòn nên cố gắng ngồi nhặt. Nhưng nhặt một hồi lâu mà chỉ được chút ít, tôi tủi thân, bật khóc nức nở. Bụt lại hiện ra hỏi: “Vì sao con khóc?”. Tôi chỉ vào cái thúng đựng thóc trộn lẫn gạo rồi kể sự tình. Bụt bảo tôi mang thúng ra đặt giữa sân rồi sai một đàn chim sẻ xuống nhặt giúp. Tôi sợ chim ăn mất thì Bụt dạy nói rằng: “Rặt rặt rặt, xuống nhặt cho tao. Ăn mất hạt nào thì tao đánh chết”. Thoáng chốc, đàn chim sẻ đã nhặt xong, không mất một hạt. Niềm vui chưa kịp nở thì tôi chợt nhận ra mình không có quần áo đẹp mà đi xem hội. Tủi thân, tôi lại rơi nước mắt. Bụt bảo tôi hãy đào bốn chiếc lọ đựng xương bống ở dưới chân giường lên, sẽ có đủ. Tôi làm đúng theo lời Bụt, quả nhiên điều kì lạ đã xảy ra: Lọ thứ nhất có một bộ áo mớ ba và một cái váy lụa, một yếm lụa đào và chiếc khăn nhiễu. Lọ thứ hai có một đôi hài thêu. Lọ thứ ba có một con ngựa bé tí, nhưng vừa đặt xuống đất thì nó hí vang, to bằng con ngựa thật. Lọ cuối cùng có một bộ yên cương xinh xắn. Tôi mừng rỡ vô cùng, vội cảm tạ Bụt. Chuẩn bị xong xuôi, tôi nhanh chóng lên ngựa đi xem hội. Nhưng bất cẩn, lúc ngựa phóng qua chỗ lội, tôi đánh rơi một chiếc hài xuống nước, không kịp nhặt lên. Đến đám hội, tôi dừng ngựa, lấy khăn gói kĩ chiếc hài còn lại rồi chen vào biển người.

Tôi đâu biết rằng khi kiệu vàng của nhà vua vừa đến chỗ lội thì hai con voi dẫn đầu không chịu đi, cứ đứng lại, kêu vang lên. Biết có sự lạ, nhà vua sai quân lính thử tìm xem. Họ nhặt được chiếc hài thêu của tôi, vội trình nhà vua. Nhà vua cầm chiếc hài lên, ngắm nghía mãi rồi buột miệng khen: “Chiếc hài xinh quá! Người đi hài này hẳn phải là một trang tuyệt sắc!”. Rồi Vua ra lệnh cho tất cả đàn bà, con gái thử hài và tuyên bố ai đi vừa thì sẽ cưới làm hoàng hậu. Đám hội lại càng náo nhiệt. Các bà, các cô chen nhau đến chỗ thử hài nhưng không ai đi vừa. Mẹ con Cám cũng vào cầu may. Lúc tôi bước ra thử, nhìn thấy tôi, Cám liền mách mẹ nhưng dì ghẻ không tin, bĩu môi nói: “Con nỡm! Chuông khánh còn chẳng ăn ai, nữa là mảnh chính vút ngoài bờ tre!”. Tôi không nói gì, chỉ lẳng lẽ thử giày. Chân tôi đặt vào hài vừa như in. Tôi mở khăn lấy chiếc hài còn lại đi vào. Hai chiếc giống nhau như đúc. Lĩnh hầu hò reo, vui mừng báo với vua. Lập tức, vua sai đoàn thị nữ rước tôi về cung. Tôi bước lên kiệu trước về mặt ngõ ngác và hẳn hoi của mẹ con Cám.

Đến ngày giỗ cha, tôi xin phép về giúp dì và em sửa soạn cỗ cúng. Thấy tôi được làm hoàng hậu, hai người ghen ghét nhưng cố giấu. Dì bảo tôi trèo cau, lấy một buồng để cúng cha. Tôi vừa leo lên đến ngọn thì dì chặt gốc. Cau đổ, tôi ngã xuống ao chết đuối. Dì ghẻ lấy quần áo của tôi cho Cám mặc rồi đưa vào cung nói dối vua rằng tôi chẳng may đã chết, nay cho em gái thay thế. Linh hồn tôi biến thành chim vàng anh, suốt ngày quanh quẩn ở vườn ngự uyển. Nhà vua đang ủ ê, buồn bã, thấy tôi cứ quanh quẩn bên cạnh, nhà vua bảo: “Vàng ảnh vàng anh, có phải vợ anh, chui vào tay áo!”. Tôi âu yếm đậu lên vai rồi rúc vào tay áo nhà vua. Nhà vua suốt ngày quẩn quýt bên tôi, chẳng hỏi han gì đến Cám. Cám tức giận, về nhà mách dì ghẻ. Nhân lúc nhà vua đi vắng, mẹ con Cám bắt tôi làm thịt rồi vớt lông ra vườn. Thấy mất vàng anh, vua hỏi thì Cám nói dối: “Thiếp có mang, thèm ăn thịt chim nên trộm phép bệ hạ đã giết ăn thịt mất rồi”. Nhà vua giận lắm nhưng không nói gì. Ngày hôm sau, từ đám lông chim mọc lên hai cây xoan đào thật đẹp. Khi nhà vua đi dạo trong vườn, cây xòe cành lá che đầu vua, giống như hai cái lọng. Vua thấy vậy sai lính hầu mắc võng vào giữa hai thân cây rồi chiều chiều ra nằm đong đưa hóng mát. Cám lại đem chuyện ấy mách mẹ. Dì ghẻ xúi Cám sai thợ chặt hai cây xoan đào rồi nói là đóng khung cửa để dệt áo cho vua. Tôi giận mẹ con Cám vì hết lần này tới lần khác làm hại tôi, không cho tôi ở bên cạnh nhà vua nên mỗi lần Cám ngồi vào dệt, khung cửa lại phát ra tiếng kêu đay đê dọa:

“Cót ca cốt két,

Lấy tranh chồng chị,

Chị khoét mắt ra!”

Cám hoảng hồn mách với mẹ, dì ghẻ bảo hãy đốt khung cửa thành tro rồi đem đổ thật xa. Cám làm theo, nhưng từ đống tro bỗng mọc lên một cây thị cao lớn, cành lá xanh tươi. Đến mùa, cây thị ra nhiều hoa mà chỉ đậu có mỗi một quả. Quả thị ấy chính là hiện thân của tôi.

Một hôm, bà lão hàng nước ở gần đấy đi ngang qua, người thấy mùi thơm bèn ngẩng lên nhìn rồi giơ miệng bị ra, lầm bầm: “Thị ơi thị rụng bị bà. Bà để bà người chứ bà không ăn”. Thấy bà cụ hiền lành, nhân hậu, tôi liền rụng xuống. Bà lão vui mừng mang về cất vào buồng, thỉnh thoảng lại đem ra ngắm nghía. Những lúc bà lão đi chợ hoặc vắng nhà, tôi từ quả thị bước ra, lén dọn dẹp nhà cửa, nấu sẵn cơm cho bà lão. Ngày nào đi làm về cung thấy nhà cửa sạch sẽ, cơm nước tinh thơm. Bà lão lấy làm lạ, cố ý tìm ra sự thật. Một lần, vờ đi chợ được một lúc thì bà lão quay lại, nấp sau cánh cửa nhà. Thấy tôi đang làm việc, bà chạy lại ôm chầm lấy tôi rồi xé nát vỏ quả thị. Từ đó, tôi và bà lão thương nhau như hai mẹ con. Tôi giúp bà gói bánh, nấu nước, tằm trâu để bà ngồi bán hàng.

Một hôm, có chàng trai khôi ngô tuấn tú ghé vào quán nước. Nhìn thấy mấy miếng trâu tằm cánh phượng, người ấy hỏi ai tằm, bà lão đáp là con gái mình tằm. Tôi đứng nép sau bức màn, nghe rõ câu chuyện và nhận ra nhà vua. Nhà vua năn nỉ bà lão đưa con gái ra cho mình xem mặt. Tôi vừa xuất hiện, nhà vua đã nhận ra ngay, bèn bảo bà lão thuật lại sự tình, rồi ra lệnh cho lính hầu mang kiệu rước tôi và bà lão về cung.

Tài liệu **Cám thấy tôi vẫn còn sống mà lại trắng đẹp hơn xưa** nên Cám bần khoản tự hỏi vì sao. Tôi bày cho Cám tắm với nước sôi thì sẽ đẹp. Cám hí hửng làm theo, đổ một bồn nước sôi rồi tắm

sau đó chết ngay tức khắc. Dì ghê thấy vậy kinh hoàng, cũng lăn đùng ra mà chết. Tôi được sống yên ổn hạnh phúc bên nhà vua.

Nguồn: Văn mẫu hay